

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

25. SRPNA 2002

Z obsahu:

**Po úspěšné
apoštolské cestě**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

7. 8. 2002

- strana 2 -

**Všichni bez rozdílu
jsme Boží děti**

Homilie Jana Pavla II. při
svatořečení Indiána Juana

Diega 31. 7. 2002

- strana 4 -

Aktuální svědkové víry

Homilie Jana Pavla II.
při blahověnění Juana
Battisty a Jacinta de Los

Angeles 1. 8. 2002

- strana 5 -

**Charta
o podobnosti Bohu**

- strana 6 -

Svatost ... pro dva!

Od manželství ke svatosti

- strana 8 -

**Prožívat
blahoslavenství v rodině**

- strana 9 -

**Dům svaté Brigity
v Rostocku**

- strana 10 -

**Všichni jsou povoláni
ke svatosti (3)**

- strana 11 -

Skutečná tvář otce Pia (34)

- strana 13 -

**Přihlásit dítě
do náboženství?**

- strana 14 -

*„Guadalupská událost
znamená počátek evangelizace
s vitalitou, která překonává
všechno očekávání...“*

(Blíže viz str. 4)

EDITORIAL

Tentýž papež, který ve svém úspěšném a plodném setkání s mládeží z celého světa dokázal oslovit ty nejnáročnější posluchače a orientovat je k neaktuálnějšími hodnotám a úkolům 21. století, ihned nato obrací pozornost Církve i světa k vzorům svatosti, příslušníkům domorodého obyvatelstva Ameriky, kteří se svým původem i dobou jeví neúnavným koryfejům „aggiornamenta“ - „otevírání“ Církve jako neoslovující a neaktuální. Ve skutečnosti jsou tyto kanonizace a beatifikace výmluvným dokladem otevřenosti Církve všem vzorům a kulturám, které dokázaly přijmout to nejvyšší posvěcení, jakého se každé kultuře může dostat, a tím je přijetí a dokonalá asimilace Ježíšova evangelia. Neboť všechno to, co je lidsky opravdu dobré, hodnotné a krásné, má svůj původ v Zdroje všeho dobra. Toto Dobro je věčné a neměnné. Zjevené Bohem člověku prochází staletími a nic neztrácí na své aktuálnosti, neboť Ježíšovo evangelium vždy odpovídalo, odpovídá a bude odpovídat na nehlubší tužby lidského srdce. I první domorodí světci Ameriky si za svého života ověřili, jak trvale platná je Kristova Magna Charta blahoslavenství a vystoupili na oltáře z Boží vůle, nikoliv z vůle papežovy, aby nám svědčili o této své zkušenosti. Jestliže tato blahoslavenství dnešní pokolení neoslovují, jsou pro ně zcela nepřijatelná, není to chyba evangelia, ale tohoto pokolení, které dělá všechno pro to, aby poslouchalo, ale neslyšelo, dívalo se, ale nevidělo. Chová se přesně podle Pánových slov jako ty děti na tržišti: „Hráli jsem vám, a vy jste netancovali.“ Pokud si někdo myslí, že by světu pomohl, kdyby podle jeho hudby tancoval, ať si zkusí zatančit, až se hlava zatočí. Když slepý slepého vede, oba spadnou do jámy. Zbláhověli horlivci volají: Otevřete se světu. Papež volá: Otevřete se dokořán Kristu! Za kým tedy půjdeme?

Pokračování na str. 7

Po úspěšné apoštolské cestě

Před krátkou dobou jsem se vrátil z cesty, která mě zavedla do Kanady, Guatemaly a Mexika, a děkuji Boží prozřetelnosti, že mi dovolila dovést k dobrému konci tento poslední apoštolský úkol. Děkuji všem, kteří nejrůznějšími způsoby přispěli k jeho realizaci, i těm, kteří doprovázeli mé kroky vroucí modlitbou.

Příští středu se v katechezi zastavím u etapy v Guatemale a v Mexiku, zatímco nyní se toužím vrátit v myšlenkách do Toronta, kde XVII. světový den mládeže viděl, jak se slévají ze všech kontinentů statisíce chlapců a děvčat, které se srdečnou pohostinností přijali obyvatelé Kanady, země, která je charakteristická bohatým a různorodým humanismem.

Zdálo se, jakoby na břehu jezera Ontario znovu ožil zážitek lidu Galileje na březích jezera Tiberiadského, kdy Ježíš k sobě povolal zástupy a svěřil jim skvělé a náročné povolání Blahoslavenství. Mladí lidé shromáždění v Torontu postřehli, že v Ježíšových slovech je obsažena odpověď na očekávání radosti a naděje, které bije v jejich srdcích. Je to odpověď, která přesvědčuje už také proto, že Ježíš se neomezil na vyhlášení Blahoslavenství, ale prožíval je ve své osobě jako první až do úplného sebe-darování.

On se stal chudý, mírný, milosrdný, čistého srdce. Hledal spravedlnost, těšil zarmoucené, byl strůjcem pokoje a zaplatil za to cenu oběti sebe-samého na kříži. To je důvod, proč uprostřed každého setkání stál Kříž. Je to Kříž, který doprovází „lid Blahoslavenství“, lid mladých při jeho putování po cestách světa.

Jste blahoslavení! Blahoslavenství jsou velká charta těch, kteří chtějí přivést na svět novou civilizaci. Mladí lidé to pochopili a vrátili se z Kanady s rozhodnutím odevzdat se Kristu, proto-

že vědí, že ON *má slova věčného života* (srov. Jan 6,68). Svět bez vztahu ke Kristu - a to je poselství Toronta - je svět, který dříve či později skončí tak, že bude proti člověku. Dokládají to dějiny dávné i nejnovější. **Není možno odmítat Boha, aniž by byl odmítán člověk.**

Proto mladí lidé, kteří se sešli z více než 170 zemí, přijali Kristovo pozvání být *solí země a světlem světa* (Mt 5,13.14). Být především solí a světlem, aby pak jednali jako sůl a světlo. Toto byla výzva XVII. světového dne mládeže. Mladí ji přijali a nyní se vrátili do svých vlastí, aby byli **budovateli „civilizace lásky“.**

S tímto posláním se po intenzivním zážitku v Kanadě vydali na cestu k příští etapě, která bude v **Kolíně nad Rýnem v roce 2005.**

Maria, Matko Církve, provázej mladé lidi celého světa na této jejich duchovní i církevní cestě.

Minulou neděli jsem se chtěl v „Angelus“ vrátit v myšlenkách do Toronta, kde se uskutečnil XVII. světový den mládeže. Dnes bych se chtěl zastavit u následujících etap mé apoštolské cesty do Guatemaly a Mexika, kde mi Pán dopřál radost prohlásit za svaté a blahoslavené vznešené syny amerického kontinentu.

Cítím především potřebu obnovit svou živou vděčnost poli-

tickým, správním a vojenským autoritám a všem institucím příslušných zemí za přijetí a pohostinnost, kterou poskytly mně a mým spolupracovníkům.

Moje vděčná myšlenka se vrací k biskupům, kněžím, řeholníkům a řeholnicím, k dobrovolníkům a rodinám, kteří s velkodušnou ochotou spolupracovali na přijetí poutníků a na skutečnosti, že všechno probíhalo tím nejlepším způsobem. Obecná spoluúčast lidí přispěla k tomu, že každá etapa byla poznamenána duchovní atmosférou radosti a svátku. Ale můj neprocítěnější dík patří křesťanskému lidu, který se sešel v tom největším počtu, aby se se mnou setkal v Guatemale i v Mexiku. V intenzivní účasti těchto bratří a sester jsem mohl poznat víru, která oživuje, synovskou oddanost nástupci Petrovu a nadšení z příslušnosti ke katolické církvi.

Moje návštěva ve městě Guatemala byla příležitostí ke **kanonizaci bratra Pedra de san José de Betancur**, původem z Tenerife, který překročil oceán, aby přišel evangelizovat chudé a indiány na Kubě, pak v Hondurasu a nakonec v Guatemale, kterou miloval a nazval ji svou „zaslíbenou zemí“. Byl to muž intenzivní modlitby a neochvějného apoštolátu Božího milosrdenství. Z rozjímání o tajemstvích

Pokračování na str. 4

POSTIŽENÝM ZÁPLAVAMI A OBĚTEM ZÁPLAV věnovali své modlitby a oběti mše svaté kněží Mariánského kněžského hnutí, shromáždění na svém pravidelném večeradle v Olomouci u sv. Anny v úterý 13. srpna dopoledne. Vyzývají také ostatní členy a spolupracovníky MKH a čtenáře SVĚTLA, aby se připojili k intenzivním modlitbám a vyprošovali dar živé víry pro dobu těžkých zkoušek. Těm, kteří milují Boha, všechno přispívá k dobrému; svými modlitbami a obětmi smíru můžeme pomoci také svým drahým, svému okolí, našemu národu a můžeme dosáhnout zmírnění těžkostí a problémů. Kéž Bůh na přímluvu naší nebeské Matky dá rozhořet veliké lásce v srdcích všech, kteří mohou pomoci, i síle k činům hrdinské blíženské lásky nebo aspoň ke skutkům takové lásky, jakou máme k sobě samým. Večeradla se zúčastnila i redakce SVĚTLA.

Záruka nepřemožitelnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Ty jsi Mesiáš - Ty jsi Skála

Pán se opět odebral se svými přáteli na pohanská území daleko od lidí, protože chce být o samotě jen s nimi. Prožili spolu již rok a půl a je nyní zapotřebí, aby měli zcela jasno v tom, kým je vlastně jejich Pán a Mistr.

Překvapuje je nečekanou otázkou: *Za koho lidé pokládají Syna člověka?* Výčet je pestrý. Kolik je to názorů, a všechny jsou daleko od skutečnosti. A to apoštolové taktně pomlčeli o těch, kteří by sice nejspíše měli rozpoznat, kým je Pán, ale ve skutečnosti se odvažují pokládat ho dokonce za společníka Belzebuba. Ačkoliv už tak dlouho chodí Ježíš od místa k místu, hlásá svou radostnou zvěst a prokazuje dobrodiní, vlastně dosud nikdo si o Něm nebyl schopen vytvořit správný úsudek. Ze zprávy apoštolů můžeš ovšem také vyrozumět, jak sporné a nespolehlivé je veřejné mínění a jak bláhoví jsou ti, kdo by se chtěli opírat jen o ně! Proč jsou soudy o Ježíši tak nedostatečné a nevystihující? Protože Jeho skutečná osobnost nemá mezi lidmi obdoby. Překračuje jejich představy tak nesmírně, že jim dosud ani na mysl nevstoupilo⁽¹⁾, kým je doopravdy tento divotvůrce z Nazareta. Ty zástupy, které za Ním táhnou od místa k místu, ani nejsou schopny slyšet pravdu o Ježíši, protože více než na Boha myslí na svržení římského jařma, a to povážlivě ovlivňuje jejich názory i jednání.

Ale první Ježíšova otázka byla jen přípravou na otázku daleko závažnější. Ježíš chce slyšet především od svých apoštolů, co o Něm soudí. Na přímou Ježíšovu výzvu odpovídá ze Dvanácti jen jeden. Protože Pán k názorům veřejnosti nezaulal žádné stanovisko, nejsou si najednou jisti, zda by řekli to, co by nejraději uslyšel. Projeví se mimoděk až později, až budou žádat o místo po Jeho pravici a levici a povedou mezi sebou spory, kdo je z nich největší. Šimonova odpověď se však zcela vymyká z rámce takového smýšlení. A Pán to ihned vysvětluje proč: protože mu to ve skutečnosti zjevuje sám Bůh. Pravda o Ježíši Kristu nebude přenechána lidskému dobrozdání ani libovůli. To je příliš vratké a vystavené nejen lidské slabosti, ale i nástrahám pekla. Proto když Petr vyznal o Ježíši, že je svrchovaný Pán a Bůh, Pán toto vyznání nejen přijímá, ale ihned potvrdí slavnostním příslibem, jaký může dát jedině Bůh: *Ty jsi Skála a na tobě zbuduji svou církev, kterou moc pekla nepřemůže.*

Poděkuj Pánu za toto slavnostní prohlášení, které je zárukou a útěchou pro všechny křesťany. Ta útěcha paradoxně je o to větší, že tato slova říká Pán slabému, prchlivému a nevzdělanému člověku. Tak jako Petr nepoznal sám od sebe, kým je Ježíš, tak ani Církev neponese sám od sebe. Vidět v Petrovi a jeho nástupcích jen člověka znamená ignorovat Boží záměr. Proč Ježíš mluví o nepřemožitelnosti své Církev? Kdyby Bůh nevěděl, že pekelné mocnosti budou pro jeho Církev představovat trvalé ohrožení, nebylo by třeba příslibů, nebylo by o čem mluvit. Ale boj s mocnost-

mi pekla bude tvořit podstatnou část budoucích dějin Církev. Nebude období, kdy by nebyla ohrožována nejrůznějšími způsoby: nejen krvavým pronásledováním, ale také bludnými naukami, pokušením slávy a moci, bohatstvím, rozmarilostí a lidskou pýchou, založenou tu na přecenění rozumu, tu na pokroku a blahobytu. Pro boj s tolikým protivenstvím potřebuje Církev záruku svých závažných rozhodnutí.

K tomu budou sloužit Petrovy klíče. Komu svěří Pán odpovědnost, tomu zajistí i pomoc a toho pak bude i respektovat. Petrova pravomoc je zárukou Satanovy bezmocnosti. Zpochybňovat ji znamená opouštět skálu pod nohama a vstupovat na plovoucí pisky. Papežství je jedinou stmelující silou: bez něho vznikají jen další a další rozštěpení. Všechny rozkoly jsou ve svém jádru protipapežské.

Rozhlédni se tedy nyní kolem sebe. Pán chce od tebe slyšet i dnes: *Za koho pokládají lidé Syna člověka?* Co odpovíš svému Spasiteli? Ačkoliv se už dva tisíce let hlásá pravda o vtěleném Božím Synu, soudí o Něm lidé správně? Není nakonec nejvíce těch, které taková otázka vůbec nezajímá? Taková netečnost může být dokonce horší než nepřátelský postoj. Chceš podniknout něco pro Jeho dobré jméno?

Učiň tak nejdříve u sebe. *Za koho Jej pokládáš ty?* Pán ti klade tuto otázku, abys na ni odpověděl s veškerou vážností především sám sobě. Nediv se tomu. Je tu totiž jedno vážné nebezpečí, že i tebe může ovládnout představa, která neodpovídá tomu, kým je sám Pán, protože staviš dosud spíše na tom, co ti zjevuje *tělo a krev*. I při hledání Boha mohou pozornost tvého srdce odvést stranou tvé sebeklamy, které jsou přitažlivé tím, že se ti jeví jako cesta k rychlému a pohotovému uspokojení tvých skrytých tužeb, ale ve skutečnosti oslepují a zamlžují tvůj pohled, takže přestávají rozlišovat pravdu. Zkoumej proto s veškerou opravdovostí, zda hledáš Boha pro něho samého nebo pro sebe a své uspokojení. *Za koho doopravdy pokládáš Syna člověka?*

Ježíš k tobě nepřichází proto, abys u Něho nacházel snadné a rychlé naplnění svých okamžitých tužeb, aby ses mohl stále cítit dobře. Může ti být nejbližší, když prožíváš největší sklíčenost a protivenství. Nauč se spoléhat raději na Pána než na své city. Všechno, co dělá, dělá pro tvoje dobro. Jen domysli do důsledků, co ti o Něm říká svatý Pavel. *Vždyť Jeho štědrost je bezmezná.* To, co ti tvá sebeláska představuje jako zklamání, bývá nejčastěji jen důsledek tvé lidské krátkozrakosti, která si nepřipouští, že Jeho plány s tebou jsou pro tebe ještě neproniknutelné. Ale kdo může vědět lépe než On, který je nekonečná Moudrost a bezmezná Poznání, *co je ti ku pokoji?*⁽²⁾ Vyznej víru ve svého Pána nikoliv slovy, ale bezmeznou důvěrou a bezvýhradným sebeodevzdáním. *Můj Pane, jsi to opravdu Ty, koho miluji? Je to opravdu Tvoje přítomnost, z čeho se raduji? Od Tebe a skrze Tebe je všechno.*

Nauč mě *chválit Tě celým svým srdcem a slavit Tvé jméno. Tvá dobrota trvá na věky.*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ Lk 19,42; ⁽³⁾ Respons. žalm 13

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 22,19-23

Toto praví Hospodin Šebnovi, správci královského paláce: „Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnu. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu, když otevře, nikdo nezavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo.“

2. čtení - Řím 11,33-36

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť, kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet? Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

Evangelium - Mt 16,13-20

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježíš mu na to řekl: „Blažený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

PO ÚSPĚŠNÉ APOŠTOLSKÉ CESTĚ - pokrač. ze str. 2

Betléma a Kalvárie čerpal energii pro svou službu. Modlitba se mu stala pramenem apoštolické horlivosti a odvahy. Pokorný a přísný k sobě, dokázal rozpoznávat v bratrích, zvláště těch nejopuštěnějších, Kristovu tvář, a pro každého, kdo se ocitl v nouzi, byl „člověkem bliženské lásky“. Jeho příklad je výzvou k uskutečňování milosrdné lásky vůči bratrům, zvláště těm nejopuštěnějším. Jeho přímluva kež inspiruje a podporuje věřící v Guatemale a na celém světě, aby otevřeli srdce Kristu a bratrům.

Poslední etapou mého putování bylo Mexiko City, kde v Guadalupské bazilice ve dvou samostatných setkáních, jsem

měl to potěšení pozvednou k účtě oltáře tři syny této drahé země: **svatého Juana Diega, indiána, kterému se Panna Maria zjevila na vrchu Tepeyac; blahoslavené Juana Battistu a Jacinta de los Angeles, kteří v roce 1700 prolili svou krev, aby zůstali věrní křtu a katolické církvi.**

Juan Diego, první indián, který byl kanonizován, byl člověk velké prostoty, pokorný a velkodušný. Je intimně spjat s Pannou Marií Guadalupskou, jejíž míšenecká tvář ukazuje něžnou a mateřskou lásku všem Mexičanům. **Guadalupská událost má základní poslání v evangelizaci Mexika jako model evangelizace dokonale inkulturované,** která ukazuje, jak může být přijato křesťanské

poselství, aniž by se odmítala vlastní kultura.

Blahoslavení Juan Battista a Jacinta de los Angeles jsou plody svatosti první evangelizace mezi indiány Zapotecas. Jako otcové domorodých rodin dokázali plnit své povinnosti a přitom aspirovali na výuku evangelia, aniž by opouštěli tradiční indiánskou kulturu. Jejich život představuje vzor, jak je možno dosáhnout vrcholu svatosti i při zachování věrnosti kultuře zděděné po předcích a osvětlené obnovující Kristovou milostí.

Tito věrní učedníci Kristovi se synovskou zbožností k Panně Marii Guadalupské, Matce a Královně Ameriky – myšlenka na ni mě ustavičně provázela na této méj apoštolické návště-

vě – kež podporují misijní úsilí věřících v Americe ve službách nové evangelizace. Kež jsou pro všechny Boží lid pobídkou k budování nového lidství inspirovaného věčnými hodnotami evangelia.

Bolletino Vaticano

4. a 7. 8. 2002

Zvýraznění redakce Světla

Všichni bez rozdílu jsme Boží děti

Homilie Jana Pavla II. při svatořečení indiána Juana Diega 31. 7. 2002

Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými a odhalil jsi je malíčným. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo (Mt 11,25-26).

Draží bratři a sestry, tato Ježíšova slova z dnešního evangelia znamenají pro nás zvláštní výzvu ke chvále a díkům Bohu za dar prvního svatého indiána amerického kontinentu.

Obracím se s obzvláště věrným pozdravem na četné indiány, kteří přišli z různých končin země jako představitelé různých etnik a kultur, jež představují bohatou a mnohoznačnou mexickou společnost. Papež jim vyjadřuje svou blízkost, svou hlubokou úctu a obdiv a přijímá je bratrsky ve jménu Páně. (...)

Jaký byl Juan Diego? Proč na něho Bůh shlédl? Kniha Sirachovcova, jak jsme slyšeli, nás učí, že *Hospodinova moc je veliká, je oslavován pokornými* (3,20). Podobně slova sv. Pavla, proklamovaná v této slavnosti, osvětlují tento božský způsob, jak uskutečnit spásu: *Ty, které svět má za*

neurozené a méněcenné, dokonce ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou „něco“, aby se žádný smrtelník nemohl před Bohem vynášet (1 Kor 1,28,29).

Je dojemné číst guadalupská vyprávění, napsaná s citem a proniknutá něžností. V nich Panna Maria, služebnice, která *velebí Pána* (Lk 1,46), se zjevuje Juanu Diegovi jako Matka pravého Boha. Dává mu jako znamení několik vzácných růží, a on, když je ukazuje biskupovi,

vi, odhaluje na svém plášti vyobrazení pozeňnanou podobu naší Paní.

Mexický episkopát vyhlásil: „Guadalupská událost znamená počátek evangelizace s vitalitou, která překonává všechno očekávání. Kristovo poselství skrze Jeho Matku převzalo ústřední prvky indiánské kultury, očistilo je, dalo jim definitivní význam spásy“ (14.05.2002, n.8). Proto Guadalupe a Juan Diego obsahují hluboký církevní a misijní význam a jsou mo-

delem evangelizace dokonale inkulturované.

Hospodin shlíží z nebe, on vidí všechny lidi (Ž 32,13), volali jsme spolu se Žalmistou a vyznávali ještě jednou svou víru v Boha, který nedělá rozdíly mezi rasami a kulturami. Juan Diego tím, že přijal křesťanské poselství, aniž by se vzdával své indiánské identity, odhalil hlubokou pravdu nového lidství, podle které jsou všichni povoláni, aby byli Božími dětmi. Tím způsobem usnadnil plodné setkání dvou světů a stal se protagonistou nové mexické identity, důvěrně spojené s guadalupskou Pannou, jejíž míšenecká tvář vyjadřuje její duchovní mateřství a objímá všechny Mexičany. Skrze něho musí pokračovat svědectví jeho života a dávat životnost budování mexické národnosti, podporovat bratrství mezi všemi jejími syny a usnadňovat stále více smíření Mexika se všemi jeho původy, jeho hodnotami a jeho tradicemi.

Tento vznešený úkol, vybudovat lepší, spravedlivější a solidárnější Mexiko, vyžaduje spolupráci jednoho každého. Zvláště je nutné dnes podporovat indiány v jejich oprávněných aspiracích

respektovat a chránit autentické hodnoty každé etnické skupiny. Mexiko potřebuje své indiány a indiány potřebují Mexiko!

Milovaní bratři a sestry ze všech národů Mexika a Ameriky, když dnes oslavujeme postavu indiána Juana Diega, toužím vyjádřit blízkost Církve a papeže k vám všem a objímám vás vroucně a povzbuzuji vás, abyste s nadějí překonávali nesnadné situace, kterými procházíte.

V tomto rozhodujícím okamžiku mexických dějin, které již překročily práh nového tisíciletí, svěřuji účinné přimluvě svatého Juana Diega radosti i naděje, obavy i úzkosti milovaného mexického národa, který nosím ve svém srdci.

Blažený Juane Diego, dobrý indiáne a křesťane, kterého prostý lid vždy pokládal za pravého světce! Žádáme tě, abys provázel putující mexickou církev, aby každý den byla více evangelizační a misijní. Povzbuzuj biskupy, pomáhej kněžím, probouzej nová a svatá povolání, pomáhej všem těm, kteří obětují svůj vlastní život pro věc Kristovu a pro šíření Jeho království.

Šťastný Juane Diego, věrný a autentický člověče! Svěřujeme ti naše bratry a sestry laiky, aby se cítili povoláni ke svatosti, prosytili všechny oblasti sociálního života duchem evangelia. Požehnej rodinám, buď oporou manželům v jejich manželství, podporuj úsilí rodičů při křesťanské výchově jejich dětí. Shlédni milostivě na bolest tolika trpících na těle i na duchu, na ty, kteří strádají chudobou, osamělostí, vyhoštěním nebo neznalostí. Kéž všichni, vládnoucí i poddaní, jednají vždy podle požadavků spravedlnosti a respektování důstojnosti každého člověka, aby se tak upevnil pravý mír.

Milovaný Juane Diego, „Orle, který promlouváš“! Nauč nás cestě, která vede k Panně na vrchu Tepeyac, aby nás přijala do svého Srdce, neboť ona je milující a soucitnou Matkou, která nás nakonec dovede k pravému Bohu. Amen.

Aktuální svědkové víry

Homilie Jana Pavla II. při blahorečení Juana Battisty a Jacinta de Los Angeles 1. 8. 2002

Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské (Mt 5,10). V úryvku evangelia o blahoslavenstvích toto poslední z nich vyzývá, abychom se nebáli ani tváří v tvář pronásledování, které Církev snáší od samého počátku. V horském kázání Ježíš slibuje autentické štěstí těm, kteří jsou v duchu chudí, pláčou a jsou pokojní; stejně tak těm, kteří hledají spravedlnost a pokoj, jednají s milosrdenstvím a jsou čistého srdce.

Tváří tvář lidskému utrpení, které je průvodcem na cestě víry, sv. Petr povzbuzuje: *Spíše se z toho radujte, že tím máte účast na Kristově utrpení, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení* (1 Pt 4,13). S tímto přesvědčením Juan Battista a Jacinto de Los Angeles jdou vstříc mučednictví a zachovávají věrnost živému a pravému Bohu a odmítají modly.

Když snášeli mučení, na výzvu, aby se zřekli katolické víry a tak se zachránili, rozhodně odmítli: „Jelikož jsme vyznali křest, budeme vždy následovat pravé náboženství.“ Zářivý příklad, že nesmíme dávat přednost ničemu, ani vlastnímu životu před křestním slibem, jak to dělali první křesťané, kteří znovuzrození křtem opustili všechny formy modlářství (srov. Tertulián, O křtu, 12,15).

Vaše země představuje bohatý amalgám kultur. Evangelium sem dospělo v roce 1529 s otci dominikány, kteří používali domorodý jazyk a zvyky i obyčeje místních společenství. Tak zde začali poznávat Boha v místních jazycích. Mezi plody této křesťanské setby vynikají tito dva velcí mučedníci.

Ve druhém čtení nám sv. Petr připomněl, že *trpí-li někdo, protože je křesťanem, za to se nemusí stydět. Spíše ať velebí Boha za to*

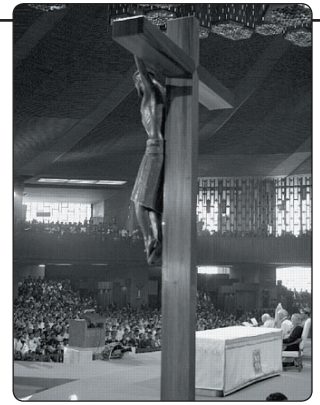
to jméno (1 Pt 4,16). Juan Battista a Jacinto de Los Angeles tím, že prolili svou krev pro Krista, jsou autentickými mučedníky víry. Mohou se ptát ve svém nitru jako apoštol Pavel: *Kdo nás může oddělit od lásky Kristovy? Snad soužení, úzkost, pronásledování, hlad, nahota, nebezpečí, meč* (Řím 8,35)?

Tito dva indiánští křesťané, bezúhonní ve svém životě osobním i rodinném, vytrpěli mučednictví pro věrnost katolické víře, neboť byli šťastní, že jsou pokřtěni. Jsou příkladem pro věřící laiky povolání, aby se stali svatými v běžných podmínkách života.

Tímto blahorečením Církev zdůrazňuje své poslání hlásat evangelium všem národům. Noví blahoslavení, ovoce první evangelizace mezi indiány Zapotekas, povzbuzují dnešní indiány, aby si cenili své kultury a svého jazyka a především své důstojnosti jakožto Boží děti, které ostatní musí respektovat v rámci mexického národa, který je velmi rozrůzněný, pokud jde o původ národností, a je disponován, aby vytvořil společnou rodinu v solidaritě a ve spravedlnosti.

Dva blahoslavení představují příklad, jak je možno dospět k Bohu, aniž by se mytologizovaly zděděné obyčeje či rezignovalo na vlastní kulturu, tím, že se dáme osvětit světlem Krista, které obnovuje náboženského ducha nejlepších tradic národů.

Veliké věci s námi učinil Hospodin, naplnila nás radost (Ž 125,3). Těmito slovy Žalmisty se naše srdce naplňuje radostí, protože Bůh požehnal církvi Oaxaky a mexickému národu dvěma svými syny, kteří dnes vystupují ke slávě oltáře. Oni příkladným plněním svých veřejných úkolů jsou vzorem pro ty, kteří jak v malých osadách, tak ve velkých sociálních strukturách mají povinnost podporo-

vat společné dobro s pílí a osobní nezištností.

Juan Battista a Jacinto de Los Angeles, manželé a otcové rodin s bezúhonným chováním, jak to doznávají tehdejší jejich spoluobčané, připomínají dnešním mexickým rodinám velikost jejich povolání, hodnotu věrnosti v lásce a velkodušné přijímání života.

Proto se Církev raduje, protože s těmito novými blahoslavenými přijala bezpečná znamení Boží lásky vůči nám (srov. Prefaci o svatých II.). A raduje se také mexické společenství v Oaxace a v celém Mexiku, protože veliký Bůh shlédl na jeho dva syny.

Před sládkou tváří Guadalupské Panny, která vytrvale živila víru svých mexických dětí, obnovme úkol evangelizace, kterou se vyznačoval také život Juana Battisty a Jacinta de Los Angeles. Učiňme všechny křesťanské komunity spoluúčastníky toho poslání, aby hlásaly s nadšením svou víru a předávaly ji neporušenou novým generacím. Hlásejte evangelium, upevněte pouta bratrského společenství a svědeckví víry vzorným životem v rodině, v práci a v sociálních vztazích! Hleďte Boží království a jeho spravedlnost již zde na zemi pomocí účinné a bratrské solidarity s nejnešťastnějšími nebo vyhoštěnými na okraj společnosti.

Vyjáďřeme radost naší nebeské Matce, že můžeme vidět, jak dva její synové vystupují na oltář, a současně od ní žádejme, aby žehнала, radila a pomáhala, jak to vždy dělala v této svatyni v Tepeyacu drahé mexickému lidu a celé Americe.

Bolletino Vaticano
2. 8. 2002

Charta o podobnosti Bohu

Kdybch si měl podrzet jen jedno slovo Bible, pak by to byla přirozeně Blahoslavenství, tento vrchol horského kázání. V nich je obsažena celá Ježíšova nauka, jako je celý Boží plán obsažen v jednom verši Janova evangelia: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).*

Zatímco v úryvku Janova evangelia stojí, že Bůh chce darovat lidem štěstí, je pasáž z Matoušova evangelia deklarací lidského práva na štěstí. Naše křesťanské povolání je především povoláním ke štěstí – v protikladu k názoru některých lidí, kteří stojí mimo křesťanství a jsou toho názoru, že naše náboženství je především náboženstvím utrpení a je stigmatizováno symbolem kříže, který je vidět všude a kterým jsou přesyrceny hřbitovy.

Štěstí, blaženost! Ježíš začíná své učení tím, že se zadívá na zástup lidí, že se zadívá na své učedníky. Vystoupí na horu a zvolá: Blaženost! Blaženost! To je jeho první slovo a řekl bych, že je to vedoucí slovo jeho nauky. Byli jsme stvořeni především k božské blaženosti. Bůh nás stvořil k blaženosti. Stvořil nás v ráji a viděl, že všechno, co učinil, je dobré, a chtěl, aby jeho tvorové byli šťastní. Jeho blažeností je naše blaženost. Jeho blaženost spočívá v tom, že nás vidí jako šťastné.

Tato cesta blahoslavenství, tato cesta štěstí je cestou dokonalosti. Žijeme-li jen to první slovo, a my se ještě vrátíme k jeho významu, prožíváme-li slovo blaženost (hebrejsky *ašrai*, řecky *makarios*), máme všechno, absolutně všechno. Máme v sobě živého Boha. A je to tento živý Bůh v nás, který nám dáva pochopit, že těchto osm blahoslavenství (tradice jich vypočítává sedm, osmé je shrnutí) je chartou podobnosti s Bohem, neboť konec konců můžeme říci, že jen Bůh jediný je blažený.

Bůh byl šťastný ještě dříve, než člověk opustil tento stav

blaženosti, tento vnitřní důvěrný vztah. A Boží blaženost může být znovu dokonalá teprve tehdy, až všichni lidé, kteří jsou povoláni ke spáse, budou zachráněni. Až do té doby Bůh nemůže odpočívat tak, jak odpočíval sedmého dne. Bůh čeká na tento božský sabbat, Bůh čeká na naše štěstí, Bůh čeká na náš ráj. Proto k nám Ježíš promlouvá z Otceva pověření; přišel, aby nám naznačil novou cestu, cestu, která začíná tímto prostým slovem – „Blahoslavení“. Sděluje nám to z pověření Otce a říká nám v této řeči, v tomto horském kázání, souhrn celého svého učení.

Říká nám také: *Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec (Mt 5,48)*. Neřekl: „Musíte být dokonalí, jako já jsem dokonalý.“ V čem spočívá tato otcovská dokonalost, čím se liší od dokonalosti Syna? Myslet si, že Ježíš je člověk jako žádný předtím, dokonalý člověk, vzor, který musíme mít před sebou a musíme ho následovat tak dlouho, až i my dosáhneme dokonalosti, je omyl, protože paradoxně být dokonalý znamená být perfektní. Etymologicky znamená dokonalé to, co je dokonale provedeno. A je to

Duch Svatý, který nás uvádí do této dimenze dokonalého člověka, do Krista.

Růst v Kristu znamená jít vstříc duchovnímu dětství. Kristova dokonalost je naplnit až do konce vůli Otce; tak to říká v Olivové zahradě. Svou vlastní dokonalost nachází ve svém synovství.

Pro nás „být dokonalý“ znamená dosáhnout naplnění toho, co nám bylo přisouzeno. Musíme dospět k plnosti bytí, které máme od Boha, od Otce. Ježíš sám to říká: *„Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“* Církevní Otcové říkají, že Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal Bohem. Proto nazývám tuto chartu blaženosti také chartou podobnosti s Bohem. V těchto sedmi nebo osmi nabídkách, v těchto sedmi nebo osmi Kristových zvoláních: *Blahoslavení!* nacházíme výčet toho, čím žije náš Otec, který je v nebesích. Vezměme si příklad: Aby byl člověk chudý, musí být bohatý. Řekl bych, že nejsme schopni nabídnout nic než chudobu. Ale Ježíš, *ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl (Fil 2,6-7)*, nebo ještě doslovněji: vyprázdnil se sám od sebe, jako když vyprázdníme své kapsy, jako vyprázdníme peněženku; on se vyprázdnil, zřekl se svého božství, své rovnosti s Bohem, kterou měl v životě Trojice, a přišel zcela nahý k nám. Bůh je chudý v člověku. Bůh se v Ježíši přímo

bláznivým způsobem učinil chudým. Jestliže jsou princové, kteří si berou dcerku pasáka, pak Bůh je tím, kdo si bere prášek, jakým jsme my. Je to bláznovství jeho lásky, jeho otcovské lásky. Proto musíme to, co Bůh udělal pro nás, udělat pro něho a pro druhé, a když to uděláme, jsme blahoslavení, blažení.

To je ta nejkratší a nejjednodušší a současně nejužší, nejstrmější cesta. Je to cesta nejobtížnější, nejtěsnější: *...těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu (Mt 7,14)*. Ale Ježíš řekl: *Já jsem cesta, pravda a život (Jan 14,6)* – cesta k blaženosti. Cesta k životu. V těchto slovech, v tomto Ježíšově výroku je správné vystupňování. Říká nám také: *Přišel jsem, aby měli život a měli ho v hojnosti (Jan 10,10)*. *To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla dokonalá (Jan 15,11)*. Jinak řečeno: náš horizont, to k čemu směřujeme, je plnost života, plnost blaženosti, plnost vědomí, že všechno, co Bůh učinil, je dobré. Pojem „dobry“ znamená v první kapitole knihy Geneze jak dobrý, tak také krásný a šťastný – to je velice důležité. Bůh viděl, že je to dobré. Přirozeně, že mohl stvořit jenom něco krásného, ale on viděl, že všechno, co učinil, světlo, velká světla, zvířata, rostliny, to všechno zde bylo pro štěstí a blaženost. My všichni jsme již viděli dvojici, která čeká dítě. Kupují již šest měsíců před narozením postýlku, kupují ložní prádlo, dětské oblečení, nakonec kupují hračky kvůli narození dítěte. Bůh to vzhledem k člověku dělal podobně, a proto se mohl Bůh procházet v ráji a svým způsobem si hrát s člověkem, s Adamem.

Za večera se procházel Adam s Evou, těšili se ze stvoření, které se nacházelo v dokonalé harmonii se Stvořitelem. K takové plnosti života jsme povoláni. Čím více pokroku v Pánu uděláme, tím více však máme také dojem, že jdeme zpět, a to je normální.

Čím pokojnější jsme, čím více jsme v harmonii se vším, co nás obklopuje, tím šťastnější jsme ve svém nehlubším nitru. Zakoušíme, jak krásný je Pán, jak je dobrý, jak velice je naším jediným štěstím.

A přesně to nám říká Ježíš: *Já jsem cesta*. A v čem spočívá cesta Syna ke svému Otci?

Kříž

„Až budu vyvýšen od země, potáhnu všechno k sobě“ (Jan 12,32). Slovo, jako by bylo ozvěnou proroka Malachiáše: *Nakloním opět srdce otců k synům a srdce synů k jejich otcům* (Mal 3,24). Jinými slovy: není jiné cesty než cesta kříže.

My jsme si řekli, že blaženost je božské povahy. Toto slovo – je to první slovo, kterým začínají Blahoslavenství – nazývá se řecky makarios. Makarios je také titul: Jeho Blaženost. Chtěl bych tu říct jednu anekdotu. Jednoho dne jsem byl u dveří jeruzalémského patriarchy a jeho sekretář mi řekl: „Ach, ...Jeho Blaženost spí.“ Nemohl jsme tedy Jeho Blaženost vidět, protože spí. Tento titul Blaženost byl dříve vyhrazen pro krále a řecké bohy, ale nyní se rozšířil také na kléry. V antickém latinském světě, který byl řeckému velice blízký a v mnohém se nechal řeckým světem inspirovat, začal se také používat tento titul, když božské adoptují krále a tito jsou na zemi uctívání jako na zemi žijící bohové. Tento pojem „blahoslavený“, tento čestný titul „Blaženost“ byl kdysi vyhrazen olympským bohům a králům.

Jak jsme již řekli, je blaženost božský atribut. Jen Bůh je sám v sobě plně blažený. Bůh je láska a jen láska může všechno obsáhnout. Apoštol Pavel říká: *Láska je svorník dokonalosti* (Kol 3,14). Dokonalé je to, co má všechny své součásti na pravém místě a navzájem v úplné harmonii, tak jak je to řečeno o svatém městě Jeruzalémě: *Jeruzalém je vybudován jako město sevřené v jeden celek* (Ž 122,3).

Proto je Jeruzalém město, odkud vychází mír.

Zdá se být zcela zřejmé, že tato blaženost mimo Boha neexistuje, že tato blaženost může spočívat pouze v účasti na božském životě. *Já jsem cesta*, tedy cesta kříže, který nás vede k odříkání a k utrpení. Tajemství blaženosti spočívá v tom, že toto utrpení se proměňuje v radost. V radost! Viděl jsem Martu Robinovou, ženu, která snad za dlouhá staletí nejvíce trpěla a která na druhé straně nebyla ničím jiným než radostí. Dokonce i její pláč a slzy z krve a soucitu, které prolévala každou noc, stoupaly k Bohu plné lásky. I to je blaženost, a Blahoslavenství říká: *Blahoslavení plačící!* Blaženost těch, kteří pláčou! Znamená, že šťastní lidé nemají žádné dějiny? Tak tomu není. Skutečné zážitky lidí, kteří vstupují do božské blaženosti, začínají teprve tehdy, až se proměňuje každý okamžik jejich života, protože Bůh těm, kteří ho milují, všechno obrací k dobrému (srov. Řím 8,28), všechno je vede ke štěstí. A my jsme se naučili, že tato cesta kříže je cestou lásky, cestou, ve které člověk překračuje sám sebe, aby patřil Kristu. Pravda není nějaký koncept. To, co je v určitém okamžiku pravdou, v jiném okamžiku jí není. To, co je před Alpami pravda, říká se, je na druhé straně lež. Pravdy, ke kterým se přibližujeme, jsou i z vědeckého hlediska relativní. Ale Pravda je Osoba. Často říkám, že pravda nesnáší množné číslo. Pravda spočívá v tom, abychom vždy věrně setrvali v Bohu, který je pravda ve všech věcech a ve všech oblastech, i když jí ne vždy dokážeme přeložit našimi koncepty nebo naší inteligencí.

Náležím tedy Bohu, který nemůže mít jinou vůli než dobrou, aby se jeho Vůle stala mojí vůlí a jeho Srdce se stalo mým srdcem. Pak mohu zakoušet rozkoše všech svatých. Zakouším to nejvyšší dobro, které mi nikdo nemůže odejmout. Mohu

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Pro Petra Bernardone bylo blahoslavení chudoby stejně nepřijatelné jako pro dnešní chamtivce. Bylo proto Blahoslavenství neaktuální? Právě naopak: jeho vlastní syn se zasnubil s paní Chudobou. I mezi miliony mladých, kteří dychtivě naslouchají papeži, jsou synové a dcery rodičů, kteří nevědí, o čem ten stařec mluví. Duch vane, kam chce, a jsou z toho nakonec doslova šokována i ta nejnepřátelštější kanadská média. Spíše než o trhlínách v Církvi je na čase mluvit o trhlínách v hospodářské a sociální politice současného světa, která je postavena na vybičovaném sobectví, a právě to ho začíná smrtelně ohrožovat. V poslední době Bůh ukázal docela zřetelně, jak snadno mohou být otřeseny ty největší jistoty současného světa. A zatímco napomíná zpychlou Ameriku katastrofami, napomíná ji i příkladem prostých a pokorných prapůvodních synů amerického kontinentu,

aby je následovala v pohrdaných ctnostech Blahoslavenství. Více než o chybných kléru je čas mluvit o nezodpovědných manažerech, korupčních politikách, zaslepených zákonodárcích, zvrácených filozofech a s nimi koketujících teologech. Ale to mohou dělat jen ti, kteří mají čistý štít, jako ho má papež, kteří hlásají Ježíšova Blahoslavenství svým každodenním životem. Není proto náhodou, že právě Duch Blahoslavenství začal vítězné tažení světem a získává si přívržence mezi lidmi nejruznějšího stavu i postavení a ti ukazují, kde je třeba hledat lék pro nemocné lidské pokolení. Požehnané je toto hnutí obzvláště v řadách rodin, svaté Boží instituce, která se stala cílem nejpodlejších útoku Zlého. *Je-li naše evangelium nesrozumitelné, pak jen těm, kteří jdou k záhubě. Nevěř, protože Bůh tohoto věta je zaslepil, takže nevidí jasně světlo evangelia o božské slávě Krista, Božího obrazu* (2 Kor 4,4).

utrpět cokoliv, a budu blažený, jak to říká sv. Terezička. Všechno zlé, co mě potká, se změní v dobro. Pomluva, která mě zasáhne, mě činí podobnějším Ježíši. Sv. Terezie říká: „Buď trpět, nebo zemřít.“ Netrpět bylo by pro ni horší než smrt, protože každé utrpení nakonec Bůh obrací a stává se blažeností. Je třeba pochopit, že kříž je klíč k této cestě. Není jiné cesty, jak dosáhnout blaženosti, než cesta kříže. Proto nás musí Bůh v našem vlastním zájmu táhnout za sebou, musí nás přitahovat.

Jsou lidé pevné víry, kteří přicházejí za mnou a říkají: „Když necítím Boha, mám odpor k životu.“ A já se raduji a říkám si: To je ono. Bůh vzal jejich otěže do svých rukou. Bůh je vyslyšel, když říkali: „Pane, chtěl bych konat tvou vůli; staň se tvá vůle, nikoliv má.“ Nebo: „Odevzdávám se ti!“ Děláme akty odevzdání Božímu milo-

srdenství, opravdu chceme, ale když Bůh nás začne brát za slovo, máme dojem, že jsme nikoliv pozvedáni vzhůru, ale pohřbíváni. Ale to je proto, že se jedná o cestu kříže. A jak to říká sv. Jan od Kříže, čím tmavší a hustší je noc, tím intenzivnější je stupeň účasti na božské lásce. A pak budete mít bratry a sestry, kteří po celou dobu budou zářit hlasitou radostí. Budou zářit v důsledku pravé blaženosti. Je psáno: *Kdo nám dá prožít dobro?* (Ž 4,7) a v dalším verši stojí: *Pane, ať nad námi září tvoje tvář!* Jinými slovy: *Dozvol nám být „od svaté Tváře“.* Dítě Ježíš a svatá Tvář, vracíme se opět k naší Terezičce, k této identifikaci s cestou dětství, která vede ke kříži. Ona však vede k tak velké odevzdanosti Kříži, že i nejbolestnější okamžik je prožíván jako zaplavený láskou a světlem.

Bratr Efraim

Svatost ... pro dva!

Od manželství ke svatosti

21. října 2001 byli blahorečeni manželé Luigi a Marie Beltrame Quattrocchiovi. V listu „Avenire“ vyšel interview, ze kterého vyplývá, že jejich manželský život kromě toho, že se zcela odevzdali Bohu a žili z víry, ničím zvláštním nevyňikal.

„Vaši rodiče odmítli potrat a vy jste se narodila...“

Dcera Enrichetta: „Tehdy byla *placenta previa* (nemoc, která mohla vést k smrti matky) rozsudek smrti. U nás doma? Žili jsme v atmosféře radosti bez zdánlivé svatosti. Čest otci a matce!“ Sourozenci Beltrame Quattrocchiovi neznají žádné příkázání lépe. Láska, uznání a respekt, jaké zasluhují všichni rodiče, požívali tito ve vysoké dávkě. Dnes, kdy byl otec Luigi a matka Marie vyzdvíže-

ni k účtě oltáře, prožívají tři ještě žijící děti Don Tarcisio, Pater Paolino a Enrichetta odpovědnost, jakou již před nimi někteří zažili, totiž přispět k blahorečení svých rodičů. „Velice se před nimi stydím“, poznamenal Pater Paolino (dnes 92 let), „ve srovnání s nimi, kteří podávali pozoruhodný příklad věrnosti evangeliu, jsem si vědom celé své nedokonalosti. Pociťuji v srdci tak hlubokou úctu, kterou se ani neodvažuji vyjádřit.“ Pohnutí a velice šťastní říkají i Mons. Tarcisio a jeho sestra Enrichetta (87 let): „Pociťujeme velkou vděčnost k Pánu a s tím i velkou odpovědnost, abychom byli hodni daru tak velké milosti. Naši rodiče nám zanechali drahocen-

né duchovní dědictví, které není zbaveno určitého břemene: Kdo mnoho přijal, ten musí mnoho vrátit.“

Tak je třeba chápat také povolání, i když rozličného zaměření: všichni sourozenci rodiny Quattrocchiovi vedli zasvěcený život. Don Tarcisio a Pater Paolino jsou kněží, třetí sestra Marie Cecilie (světským jménem Stefania) byla benediktinkou a zemřela roku 1993. Také Enrichetta vede zasvěcený život, i když soukromý, ve světě. Zdá se to jako protiklad, že děti manželského páru, který byl pro své manželské ctnosti blahorečeni, si zvolili Bohu zasvěcený život. Don Tarcisio však říká: „Nikoliv, mé kněžské svěcení mi dalo možnost uctívat památku a příklad mých rodičů více, než bych to mohl udělat, kdybych sám vstoupil do manželství.“ Ani Pater Paolino nevidí

ve své vlastní volbě nebo ve volbě svých sester moment překvapení nebo nesouladu. „Boží díla jsou v každém ohledu divy. Tajemství povolání nemůže vyloučit pocit úžasu. Bůh nás povolal k zasvěcenému životu. Každá jiná odpověď by neodpovídala plánům nebeského Otce.“

„Na druhé straně,“ poznamenává i Pater Paolino, „je velkodušné povzbuzení ze strany rodičů důkazem toho, že zasvěcený život byl přesně cestou pro nás.“

Dříve než odpověděli na Boží volání, mohli sourozenci Beltrame Quattrocchiovi mít dosti dlouho účast na každodenním životě rodiny, na zcela obyčejných problémech a především

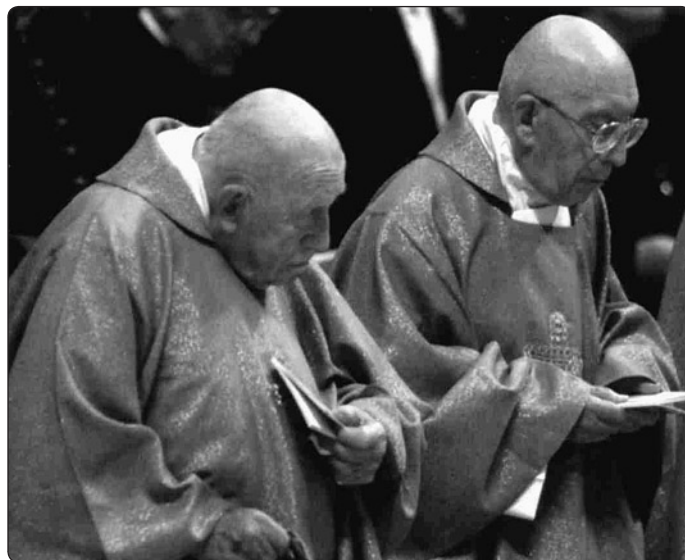

na plné lásce. Panovala zde atmosféra normality, ze které však, jak si vzpomínají, se nikdy nevytrácel smysl pro nadpřirozeno. „Co bylo pro naši rodinu charakteristické,“ říká Mons. Tarcisio, „bylo klima normality, s jakou naši rodiče žili v ustavičném hledání transcendentních hodnot. Tento postoj prožívali s největší možnou prostotou.“ Pater Paolino ještě zdůrazňuje, že tento zájem o hlubší principy života nikdy nenarušoval atmosféru radostnosti. Enrichetta zdůrazňuje intenzivní vztah plný lásky a pochopení mezi rodiči: „Jistě je možno myslet, že mezi

nimi existovala různost názorů, ale my děti jsme to nikdy nepocítily. Eventuální problémy řešili rozhovorem mezi sebou. Když našli řešení, zůstala atmosféra dále jasná a harmonická.“ Enrichetta je nedobrovolným akterem silné a příkladné události v životě manželů Quattrocchiovi. Těhotenství před jejím porodem bylo poznamenáno znepokojujícím symptomem, který ohrožoval život matky. Bylo to tak zlé, že gynekolog nepokrytě radil k potratu, „má-li se zachránit aspoň život matky“, jak řekl. To Luigi a Marie bez váhání odmítli. „Tehdy byla při *placenta previa* pravděpodobnost přežití 5%.“ Manželé se zachovali skutečně křesťansky a hrdinsky. Matka riskovala smrt a otec vdovství se starostí o tři děti ve věku mezi 3 a 8 lety. Sestra Marie Cecilie napsala ve svých nezveřejněných pamětech z té doby: „Vzpomínám si na ono ráno v románském kostele. Otec seděl s námi vedle zpovědnice. Hovořil dlouho s knězem. Snad ho informoval o stavu naší matky. Náhle zvedl ruku, položil čelo do dlaní a dal se do pláče. Byli jsme klidní, smutní, polekaní, plakali jsme a modlili se tak, jak to děti umí... Pán se usmíval nad naší němou bolestí.“

Překlad -lš-

Řím, 21. října 2001: oba synové - kněží, jako koncelebranti při procesu beatifikace svých rodičů

Chronologie

- ◆ 12. ledna 1880: Luigi Beltrame Quattrocchi se narodil v Catanii. Dobu studia prožívá v Římě u tety a strýce z matčiny strany
- ◆ od r. 1898: Studium práv
- ◆ 1902: Promován právníkem. Absolventská práce: Omyl v trestním právu
- ◆ 24. června 1884: Narodí se Marie Corsiniová ve Florencii. K jejím předkům patří i papež Klement XII.
- ◆ 1893: Rodina Corsiniů se stěhuje do Říma
- ◆ 1899: Marie a Luigi se poznávají prostřednictvím svých rodin
- ◆ 25. listopadu 1905: Svatba v bazilice Santa Maria Maggiore
- ◆ 15. října 1906: Narodí se první syn Filip (Don Tarcisio)
- ◆ 9. března 1908: Narodí se dcera Stefania (Fanny, později Marie Cecilie)
- ◆ 27. listopadu 1909: Cesare (Pater Paolino)
- ◆ 6. dubna 1914: Enrichetta
- ◆ 1910: Luigi je prokurátorem, v třicátých letech zástupcem generálního prokurátora
- ◆ 1912: Marie publikuje práci o problematice matky a výchovy dětí ve vztahu k sexuální výchově
- ◆ 1916: Založení katolických skautů, zasazují se o jejich popularizaci v Římě
- ◆ 1919: Luigi vstupuje do Lidové strany Dona Sturza
- ◆ 1920: Rodina zasvěcena Božskému Srdci
- ◆ 1924: Filip jde do semináře
- ◆ 1927: Fanny se rozhodne pro klauzurní život a vstupuje k benediktinkám v Miláně
- ◆ 1934: Rodiče se rozhodnou, že pokud druhá dcera povede zasvěcený život, učiní tak i oni. Během války Itálie v Habeši slouží Marie u Červeného kříže ve vojenských nemocnicích
- ◆ 1924-1937: Marie publikuje knihy: Hlas matky a Kniha pro mladé dívky
- ◆ 13. 8. 1940: Itálie vstupuje do války. Marie zasvěcuje své děti Matce Boží, další publikační činnost. Po skončení války se angažují při obnově země
- ◆ 1947: De Gasperi nabízí Luigi funkci generálního prokurátora. Luigi odmítá

- ◆ 1948: Luigi umírá v římské nemocnici na infarkt. Den předtím se u něho shromáždila celá rodina
- ◆ 1951: Marie publikuje knihu *Rentgenový snímek manželství*
- ◆ 1952: K výročí smrti svého manžela publikuje knihu *Pletichy a pomluvy a Právě světlo*
- ◆ 1953: *Světlo a láska*
- ◆ 1955: *Život s dětmi a Znovuzhodnocení života*
- ◆ 25. srpna 1965 Marie umírá v Serravalle v Toskánsku a je pochována v rodinném hrobě v Římě. Později spolu s manželem uložena ve Vitorchiano u Viterba, po blahorečení budou oba umístěni v Římě v chrámě Božské Lásky.

POZITIVNÍ VLIV NÁBOŽENSTVÍ U OTCŮ

Otcové, kteří aktivně žijí podle katolické nauky, prokazují větší lásku k rodině a k dětem než nevěřící otcové. To je závěr studie, která se zabývá otázkou, kolik času věnují otcové dětem. Výsledek výzkumu odporuje všeobecnému předsudku, že nábožní otcové přenechávají výchovu jen matkám, které zůstávají doma. Publikoval to sociolog Bradford Wilcox v *Journal of Marriage and Family*. Studie dokládá, že náboženské prostředí hraje pozitivní roli, jak potvrzuje také socioložka Sally Gallherová z univerzity v Oregonu.

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY

Jako znamení velkého významu, který Svatý otec přikládá účtu k Božimu Milosrdenství, obdařil Jan Pavel II. plnomocnými odpustky účast na pobožnosti k Božimu Milosrdenství o svátku Božího Milosrdenství o druhé neděli velikonoční. Pro získání odpustků platí dále tři obvyklé podmínky: svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce.

Podle Kat-net

Prožívat blahoslavenství v rodině

Od adventní doby roku 2000 usilujeme o to, abychom jako manželé a rodina šli cestou „Blahoslavenství Svaté Rodiny“. Toto rozhodnutí bylo ovocem dlouhého a namáhavého hledání, výsledkem zážitku lásky v Medjugorje, objevením Církve a jistoty, že ve svém srdci neseme spiritualitu Blahoslavenství. To všechno byly důležité zastávky na naší cestě...

S oběma našimi dětmi Magdalénkou (4 a 1/2) a Janem (1) se pokoušíme žít duchovní život prostým a přirozeným způsobem. Začínáme den vzhledem k dětem velmi brzy, a to modlitbou růžence. Je to pro nás vždy krásný a nový zážitek, dívat se ráno na Ježíše a uvědomovat si jeho lásku k nám. Děti jsou prostě zde, listují si k knihám, dívají se na obrázky a fotografie a trávíme tak společně čas. Nakonec si přečteme denní evangelium a hledáme konkrétní slovo, které nás bude provázet celý den.

Po snídani začínají pro Helenu úkoly jako pro matku rodiny a domácí paní. Pokládá za podstatné, aby tuto každodenní a často i nepatrnou službu přijímala zcela vědomě a konkrétně. Pro mě začíná pracovní den na městské faře v Salcburku. Jako „Blahoslavenství Svaté Rodiny“ cítíme se být prodlouženou rukou Společenství Blahoslavenství do světa. Při mnoha setkáních a stycích je možno tuto vlastní cestu zviditelnit.

Oběd můžeme prožívat společně jako rodina – je to doba vzájemné výměny pohledů, doba klidu a uvolnění. Večer pak je zaplněn spíše „programem pro děti“. Po večeři a zastávce v koupelně se rodina ještě jednou postaví před Boží tvář. Pokoušíme se podívat po pravdě na celý náš den, poděkovat za všechno krásné, ale vzít na vědomí i to, co se právě nepodařilo. Když jsme jeden druhého zranili nebo urazili, musí to zde najít své místo, uděláme si malý křížek na dlaně jako znamení odpuštění. I jako manželé končíme den pokud možno tímto způsobem. Modlitba kompletáře je pro nás cennou pomůckou, abychom vložili celý den vděčně do Božích rukou a svěřili mu nevyřešené otázky a těžkosti.

Nechceme se však představovat jako ideální obraz: jako mladá rodina jsme konfrontováni s mnoha požadavky, jaké s sebou přináší život ve světě s malými dětmi. Je to často boj, jak najít čas pro Boha, pro rodinu a pro společenství s druhými. Jsou také dny, kdy padáme do postele velice unaveni, bez dlouhé modlitby v důvěře, že Bůh nás miluje a rozumí nám.

Při všech těžkostech a vyzvácích života chceme však podávat svědectví: Je Bůh, který je dobrý a věrný. Vyplatí se přijmout ho jako nejlepšího životního Přítel.

Helena a Štěpán

Láska je dar: Já daruji lásku a obdržím zpět dvojnásobek. Tak tomu bylo u nich: Bylo to jako hra, milovat více toho druhého, postavit se na jeho místo. Co se líbilo jednomu, líbilo se i druhému. Když došlo k diskusi, pak jen proto, že on chtěl udělat, co se líbilo jí, a naopak ona, co se líbilo jemu. Pokud vůbec docházelo k diskusi..., ale vládlo takové vzájemné pochopení. V této atmosféře jsme vyrůstali.

Pater Tarcisio

Dům svaté Brigity v Rostocku

Dům svaté Brigity v Rostocku existuje od 17. února 2001 a je to plod Svatého roku.

Žijí zde manželé se třemi dětmi a zvou druhé, aby zde našli duchovní rytmus života.

Bylo to jednoho zamračeného dne v lednu 2000, kdy jsme si udělali procházku k jednomu domu pokrytému slaměnými došky. V tomto domě, původně stodole, byla před 25 lety zřízena kaple jako nouzový kostel pro nově přibylé katolíky, kterým tehdejší NDR nepovolila stavbu kostela. Teprve v roce 1985, když se stát ocitl v devizové nouzi, byl vybudován s pomocí Díla sv. Bonifáce kostel, který měl nahradit tuto kapli.

Je to prostá, útulná a pohostinná kaple pod doškovou střechou, zasvěcená sv. Brigitě Švédské, duchaplné ženě ze severu. Prostá krása tohoto prostoru nás již dávno přitahovala. S malou skupinou katolíků jsme se zde každý týden modlili různě, ale často jsme sem přicházeli i sami, abychom tu setrvali v tichosti s Pánem. Bylo tomu tak i ono lednové odpoledne. Okolí kaple poskytovalo bezútesný pohled. Farní život se odehrával v novém kostele. Maltézští rytíři neuspěli se svým plánem a museli odejít. Kaple měla být zrušena. Charita plánovala milionovou investici, aby zde zřídila útulek. Když jsme se v tichosti pomodlili, napadla nás myšlenka zajít za farářem s bláznivou nápadem. Co by se stalo, kdyby se toto neutěšené místo, kde byl Pán zanechán o samotě, stalo místem adorace? Nemáme sice milion na luxusní vybavení, ale máme touhu pravidelně se modlit a klanět se eucharistickému Spasiteli a přizvat k tomu i druhé. Návrh byl rychle hozen na papír a ten se ocitl ve farní schránce. K našemu překvapení farář náš návrh neodmítl, ale sdělil nám, že už proběhla jednání s Charitou a je zde naplánována investice, takže návrh přichází pozdě. Snad jsme to přijali s jakýmsi ulehčením; nevzali jsme si velké sousto? Ale po

půl roce přišlo překvapení. Charita musela vzhledem k finanční situaci přehodnotit své plány, a tak svůj projekt stáhla. Farář tedy přišel a řekl: Vy jste přece podali návrh... A tak se vytoužená myšlenka, za kterou jsme se modlili, stala pojednou skutečností. Pán nás pozval a my jsme dostali strach z vlastní odvahy. Po pouti do Svaté země – bylo to ve Svatém roce – jsme dostali povzbuzení slovem, které nás doslova pronásledovalo. Bylo to evangelium o zázračném rozmnožení chleba (Jan 6,1-13). *Co je to pro tak mnohé?*, ptali se učedníci, když viděli, co mají v rukou a jak velká je potřeba. Nebylo tomu s námi právě tak? Když jsem se dívali jen na své schopnosti a možnosti, pak to jistě nestačilo, nemohlo to stačit. Ale to málo, co můžeme dát, promění ON tak, že to postačí pro mnohé. Řekli jsme tedy jasně ANO k tomu, co Pán s námi zamýšlel.

Již sedm let jsme znali Společenství Blahoslavenství a byli jsme od roku 1994 „Přátelé Beránkovi“. Připadalo nám vždy těžké po návštěvách společenství vracet se „do pouště“ všedního dne. R. 1996 nás poprvé navštívili přátelé z Warsteinu v Rostocku. Následovaly další návštěvy a my jsme mohli přijímat hosty pro společné mše,

přednášky a nešpory. Protože jsme při tom přijali konkrétní úkoly, chtěli jsme se ještě těsněji spojit se Společenstvím. Krátce před Vánoce 2000 jsme přijali kříž Společenství a stali jsme se „Společenstvím Svaté Rodiny“. 17. února 2001 to bylo konečně tak daleko. Otevřeli jsme za účasti všech kněží z města Dům Svaté Brigity. K němu patří šest pohostinských pokojů, velká společná místnost, soukromý byt, krásné zelené okolí a přirozeně jako centrum kaple. Jméno domu jsme zvolili podle patronky již existující kaple a mohli jsme si představit, že sv. Brigita, od roku 1999 patronka Evropy, si zvolila nás.

Od toho dne se denně modlíme chvály a nešpory, čtyřikrát týdně máme veřejnou adoraci, růženec a pokoušíme se o týdenní rytmus v duchu Společenství. Přirozeně není možné vést život jako v klasickém domě Společenství, protože máme zaměstnání a tři děti. Musíme také brát ohled na to, že i druzí se chtějí s námi modlit, a musíme také respektovat potřeby farního kostela, což je v podmínkách naší extrémní diaspory velice potřebné. Důležitá jsou také měsíční setkání spojená se mší svatou, eucharistickou adorací, biblickým čtením a neš-

porami, která se pro mnohé stala pravým „dnem oázy“. Každý takový den, který pořádáme za podpory našich přátel z domu ve Warsteinu, se sejde 30–35 hostů. Svou úlohu vidíme v oživení duchovního života farnosti a k tomu využití i exercicií v postní době a pořádání pěší pouti o tradiční děkanské pouti. Velmi nás těší pochopení, s jakým se setkáváme u kněží našeho města. Slouží v našem domě mše svaté, pořá-

dají setkání, provázejí a povzbuzují nás nejrůznějšími způsoby. Jsme zde již 16 měsíců, mohli jsme pozdravit stovky hostů a byli jsme přebohatě obdarováni od Pána. To platí i z materiálního hlediska, protože převzetím domu jsem se zavázal, že budeme o případné materiální potřeby pečovat. (Představa, že by to mohlo fungovat, se zpočátku odpovědným lidem zdála nepravděpodobná.) Nejdůležitější pro nás i nadále je to, že zde opravdu vzniklo místo, kde se Pánu pravidelně klaníme, a že i jiní s námi sdílejí kontinuitu.

„Vy jste oáza, a biskupství žije z oáz,“ povzbudil nás náš arcibiskup před rokem. Díky Bohu, který rozmnožil tak obdivuhodně naše ubohé dary, když jsme mu je nabídli. Ještě nikdy jsme svou vlastní bídu nepociťovali tak zřetelně, jak v těchto měsících a nikdy jsme nezažili intenzivněji bohatství Boží milosti. Stojíme i dnes jako na začátku s pěti chleby a dvěma rybami a ptáme se: *Co je to pro tak mnohé?* A přece se *všichni posadili a najedli*. Chceme pokračovat dále v důvěře v jeho vedení, protože poušť kolem nás je velká a je jen málo oáz.

*Feuer und Licht,
překlad -lš-*

Všichni jsou povoláni ke svatosti (3)

Běžné i méně běžné zkušenosti blahoslaveného Josemaria Escrivá

III. Mariologie prožívaná v životě věřících

Po těchto životopisných podrobnostech, které se mi zdály důležité, abychom důkladněji poznali sepětí blahoslaveného Escrivá s Matkou Boží, chtěla bych nyní pohovořit o jádru poselství blahoslaveného Josemaria, totiž o všeobecném povolání ke svatosti právě v profánních každodenních životních situacích. Escrivá byl vynikajícím teologem, který podobně jako velcí církevní učitelé ukázal, co je obsaženo v evangeliu, ale není dostatečně zřetelné ve vědomí věřících. Svatost se pro většinu stala něčím výjimečným, zatímco podle vůle Kristovy to má být normální stav pro každého pokřtěného. K tomu, aby se výjimečně stalo opět normálním, přispěl Escrivá neobyčejnou měrou. Někteří ho proto dokonce označili za heretika. Jeho výroky již z roku 1928 se teprve po II. vatikánském koncilu staly všeobecnou naukou Církve.

III. 1. Staré a nové jako evangelium: posvěcení všedního dne

Svatost můžeme identifikovat také jako jednotu s Kristem, to znamená následovat ho, identifikovat se s ním. Kristus je jako *perfectus homo* tak bohatá osobnost, že každá spiritualita ze všech možných cest následování může obsáhnout jen některé aspekty Kristova života. Ve spiritualitě blahoslaveného Escrivá a Opus Dei jde především o napodobování Krista v jeho třicetiletém skrytém životě po boku Panny Marie. Jde o normální rodinu ve vsi Nazaret, kde Kristus vyrůstá a kde se Maria o něho stará jako matka. Přitom se stará stejně tak o jeho duchovní rozvoj jako o materiální péči, o jeho každodenní prostředí, o jeho obživu, ošacení. Jistě to není nijak přehnaná

interpretace, že mu Maria sama utkala jeho suknicu, o které i suroví vojáci usoudili, že je škoda ji roztrhat.

Vtělením se všechny pozemské, lidské cesty, které Kristus nastoupil, staly božskými cestami. Escrivá říká: „Jelikož Ježíš žije a vyrůstá jako jeden z nás, zjevuje nám, že lidské bytí, to obyčejné každodenní konání, má božský smysl. Kdykoliv můžeme o této pravdě také rozjímat, musí nás přivádět k úžasu myšlenka na třicet let jeho skrytého života, oněch třicet let, které představují většinu jeho pobytu mezi námi lidmi, jeho bratry. Ba co více: jsou to zářící léta, která ozařují naše dni a dávají jim skutečný smysl; protože my jsme obyčejní křesťané, kteří vedou normální život jako miliony lidí všude na celém světě.“⁽³⁶⁾

Nadčasová hodnota zdánlivě bezvýznamného života se stává zřetelnou právě v Marii.⁽³⁷⁾ Ona, která jedinečným způsobem spolupracovala na našem vykoupení, která svého tělesného Syna dobrovolně spoluobětovала, aby zachránila své duchovní děti, ztělesňuje nenápadné bytí, diskretní skrytou službu. Když jde o povolání ke svatosti všedního dne, je Maria po Kristu vždy a všude pro lidi tím největším vzorem.

Blahoslavený Josemaria byl předchůdcem II. vatikánského koncilu v tomto znovuodhalení všeobecného povolání ke svatosti uprostřed světa. Papež Jan Pavel II. učinil právě tento aspekt hlavním tématem svého apoštolského listu *Novo millennio ineunte*, který představuje program pro třetí tisíciletí.

Escrivá učinil zcela zřetelnou skutečnost, že z domnělých překážek svatosti se opět stávají schůdné cesty. Právě každodenní a tak pozemské záležitosti jeví se křesťanům mnoha staletí jako něco, co je zdržuje

od toho, aby se mohli stát svatými. A právě ve světských záležitostech a skrze ně může křesťan dosáhnout svého životního cíle a naplnit Boží vůli. Příkladem par excellence je opět Matka Boží. Ve své homilii „Skrze Marii k Ježíši“ Josemaria píše: „Nezapomínejme, že takřka všechny dny v pozemském životě naší Paní probíhaly jako všední dny milionů žen, které se věnují své rodině, vychovávají děti a pečují o domácnost. Maria posvěcuje každodenní všednost, posvěcuje to, co mnozí mylně pokládají za něco, co nemá žádný hlubší smysl: nejběžnější práci, malé pozornosti vůči lidem, které milujeme, rozhovory a návštěvy u příbuzných a přátel. Požehnaný všední den, který může být naplněn tak velkou láskou k Bohu! Pro Mariin život platí jen jedno vysvětlení: její láska. Láska až do posledku, až k úplnému zapomenutí na sebe; spokojena tam, kde ji Bůh chtěl mít, naplňovala šlechetně jeho vůli. A tak dochází k tomu, že dokonce ani nenápadná gesta nezůstávají u ní nikdy prázdná, nýbrž jsou vždy plná obsahu. Maria, naše Matka, je pro nás příkladem a cestou. Musíme se pokusit být jako ona v konkrétních situacích, které podle Boží vůle naplňují náš život.“⁽³⁸⁾

Blahoslavený Josemaria rád hovořil o materializaci duchovního života. Naši lidskou přirozenost utváří právě jednota hmoty a ducha. Většina našich nejvznešenějších přání a duševních schopností musí se uskutečnit opět v konkrétním životě, ve styku se smyslově vnímatelným světem. S hlavou v nebi a oběma nohama na zemi – tak chtěl žít Josemaria.

V „Cestě“ nazval Marii „mistryni skryté a mlčící oběti“.⁽³⁹⁾ Papež Jan Pavel II. převzal tento titul ve své modlitbě k Matce Boží Guadalupské v roce 1979.

Abychom si mohli představit Mariin všední den, blahoslavený Josemaria radil, abychom se přemístili do scén evangelia. Přitom se nejedná o bujnou fantazii, která vždy znamená ztrátu reality, nýbrž o aktivizaci lidského daru, představivosti, abychom přišli blíže do styku se skutečností. Když kupříkladu víme něco o životním způsobu v tehdejší Palestině, můžeme si spíše představit, jak jde Maria ke studni, jak pracuje v domě, jehož čtvrtá stěna byla stěnou skály, ke které byl dům přibudován, atd. Vždy je pak možný transfer k dnešní práci.

III. 2. Mariin obraz: věrný obraz a přechod k pravzoru

a) pomůcka k nahlížení

Z mnoha možností, jak vtáhnout Marii do každodenního všedního života, chtěla bych exemplárně předvést na obrazech Panny Marie, o kterých bl. Josemaria při mnoha příležitostech hovořil nebo psal. Přitom jde opět o spojení ducha a hmoty, které se mnoha lidem může zdát tak nepřirozené. Naše spontánní poznání vychází ze smyslu a potřebuje často obrazy. Dobu obrazoborců jsme už dávno přestáli. Rozlišování mezi prostým obrazem a tím, co je obrazem míněno nebo co se na něm uctívá, je rovněž problematické. Umění ve svých krásných dílech žádnou ženu nezobrazuje tak často jako Marii.

Při mnoha příležitostech v Římě, tak tomu bylo také při našem posledním rozhovoru v roce 1965, o kterém jsem se zmínila na počátku, pozval mě blahoslavený Josemaria, abych s ním šla do kaple v ústředí

Skutečná tvář otce Pia (34)

A jakou řadu strategických úskoků rozvíjí bdělé milosrdenství, aby toho dosáhl! Jaké stepi a pouště prokřičuje nebeský Chrt za svou kořistí! Až ona nakonec, vyčerpaná a bez dechu, klesá u mřížky zpovědnice, kde ji očekává Padre Pio s otevřenou náručí:

„Moje dítě,“ říká, „milosrdenství nekonečně překračuje zlo, které je v tobě.“

A již rudnou jeho posvěcené dlaně Krví Spasitele, který je připraven smýt každou poskvrnu, jen když je rozpoznána a vyjevna. Podobně jako Ars i San Giovanni Rotondo je kovárnu velkých obrácení. Radost, která vyzařuje z tváří poutníků, rodí se ve zpovědnici v smířených srdcích.

* * *

Většina těch, kteří přicházejí zdaleka, neprozrazuje svá tajemství, ale jsou tací, kteří, naplnění vděčností, ochotně poslouží svědectvím. Kolik vyprávění jsme slyšeli před kostelem, na cestě, v hostincích! Ti lidé neváhají podávat svá svědectví i písemně a pro větší věrohodnost uvádějí i své jméno a adresu. „Ve prospěch dějin“ – jak říká Alberto del Fante, úřední kronikář San Giovanni Rotondo, který zveřejnil pod tímto titulem silný svazek takových svědectví, opatřených podpisy.

„Církev s tím udělá, co uzná za vhodné,“ říká autor s pokorou, „naším úkolem je postoupit jejímu soudu fakta opřená o důkazy. Nepřeceňujeme její výrok, ale spáchali bychom těžký hřích, kdybychom opomenuli možnost podat jí informace.“

Všichni, kteří píší o otci Piovi, posluhují si bez skrupulí a bez uvedení pramene dílem Alberta del Fante. Některé knížky vydané za hranicemi prostě parafrázuji tento cenný dokument. Tím spíše cítíme povinnost zdůraznit, jak velice jsme mu vděční. Rozhovor, který jsme vedli s duchovními syny

P. Pia, nás přesvědčil o dokonalé přesnosti, s jakou se del Fante zhostil svého úkolu. Pokud se někdy stane, že z přemíry příhod vybírá méně důležité, dělá tímto nedostatkem kritičnosti otci Piovi menší škodu než ctitelé svou přehnanou exaltací. Každá historická pravda má pel legendy, kterou lze těžko rozpoznat a která závisí na citlivosti těch, kteří nám ji svěřují. Quidquid recipitur... Nicméně pečlivý výběr dovoluje bez námahy najít v knize Alberta del Fante, který je prodchnut nejupřímnější synovskou oddaností, svědectví opravdu mimořádná a z první ruky. Uvedu zde několik náhodně vybraných, která jsem si mohla na místě ověřit v osobních rozhovorech s duchovními syny P. Pia. Abych se vyhnula nedorozumění, poznamenávám, že pokládám knihu Alberta del Fante za jediný tištěný pramen, který tato fakta uvádí.

On sám je jednou z velmi cenných trofejí P. Pia. Jako mnoho jiných i on začal nejdříve bojem proti apoštolovi. Dělal to sérií útočných článků v časopise „Italia Laica“, kde nazývá kapucína „mystifikátorem“, „stigmatizovaným šarlatánem“, „šprýmařem“, který „zneužívá lehkověrnosti davu“.

Odpověď nebe nedala na sebe dlouho čekat a zjevila se v podobě – pochopitelně impovujícího a naprosto nesporného – uzdravení smrtelně nemocného synovce.

Bez vědomí Alberta del Fante se totiž jeden z jeho přátel obrátil na „podvodníka“ ze San Giovanni Rotondo s prosbou o intervenci. Do dvaceti čtyř hodin byl k úžasu lékařů mládenec zcela zdravý.

Alberto del Fante, zaskočený tímto faktem, se rozhodl, že se vypraví do kláštera, aby spatřil na vlastní oči neobvyklého divotvůrce. Kvůli přesnosti popisuje v knize záležitost co nejsvědo-

mitěji podle dojmů, které prožíval den po dni.

„Mystifikátor nebo světec?“ ptá se sám sebe po příjezdu do San Giovanni Rotondo. Padre Pio se mu jeví „jako každý druhý“; při pohledu na něho cítí neodolatelnou chuť se s ním utkat.

„Vyzpovídal jsem se mu bez víry a bez zanícení jako každému jinému knězi. Ale jedna věc mě zarazila. Ten člověk znal moje hříchy. Ihned mi řekl, že patří do „sdržení, které uznává Boha, ale nechová sympatie k jeho kněžím“. Snad ho můj způsob vyjadřování přivedl na myšlenku, že jsem zednář. Mluvili jsme dlouho o filosofii, která nahrazuje víru svědomím. Jméno jako sv. Augustin, Spinoza, Descartes, Stuart Mill, Spencer, Darwin a jiní novodobí filosofové, se mi sypala jedno za druhým.

Nakonec jsem mu řekl: „Otče, já jsem se vždy snažil řídit své jednání k dobru, a pokud se stalo, že zvíře ve mně nabylo vrchu nad člověkem, svědomí mi vždy řeklo: to udělej nebo to neudělej... Nikdy jsem nebyl věřící, ale vždy jsem byl čestný.“

„Čestný?“ zeptal se Padre Pio. „Připomeň si ty a ty okolnosti...“

A zmínil se o faktech, která mu žádným způsobem nemohla být známá.“

* * *

Vyčištění Augiášova chlěva vyžaduje mnoho času. Ve svém „navigačním deníku“ zaznamenal Alberto del Fante se vši pokorou jednotlivé etapy svého obrácení. „Bojoval jsem a brečel vztekem,“ píše. Nakonec se poddal a jako správný chlapík udělal to řádně a jednou provždy.

Před odjezdem prosil otce Pia o modlitbu za svoji mladou ženu, která byla těhotná.

„Samozřejmě, samozřejmě,“ řekl Padre Pio, „Bůh řekl: rostete a množte se. A Bůh miluje ty, kteří spolupracují na díle stvoření – Dio ama chi crea.“

Pak mu položil neočekávanou otázku: „Nechybi tvé ženě mléko per la piccina – pro malíčkou?“

„Ale právě o to jsem vás chtěl speciálně prosit,“ odpověděl překvapený novinář.

„Bude je mít.“ řekl Padre. „Je správné, aby matka sama krmlila dítě, a to tím spíše, že ty dvě děti, které už porodila, jste dali cizí kojné.“

Nato odešel svým těžkým, rozřeseným krokem, zatímco del Fante stál jako zařezaný plný údivu. Odkud mohl Padre Pio znát tyto podrobnosti? Jeho předpovědi se splnily do písmene.

* * *

Z toho je zřejmé, že Padre Pio umí hovořit s intelektuály a že není snadné zaimponovat mu novodobou filozofií. Skromný mnich se tu představuje v neobyčejném světle. Nejednou se stává, že ve zpovědnici odporuje výtkám, překonává překážky, řeší nedorozumění. Jeho charismata spolupracují s kvalitami rozumu. San Giovanni Rotondo není výlučnou doménou zbožných žen, jak nám někteří chtějí namluvit, právě naopak, přitahuje ze všech stran profesory, umělce, spisovatele, filozofy, intelektuály všech oborů, kteří hledají víru.

Jeden z nich, Feruccio Caponetti, přední bojovný ateista, píše toto:

„Na hoře Gargano jsem potkal člověka hodného jména Mistr. Přijal mne s radostí, vyslechl s úsměvem mé vyprávění o obtížích a pochybnostech, které mě trápily, a pak prostými slovy, ve kterých byla bezedná myšlenková hloubka, vyvrátil všechny mé nejistoty, které se mi motaly v hlavě, porazil jeden po druhém moje argumenty, obnažil moji duši, a když mi ukázal učení Pána, otevřel oči mému duchu, uviděl jsem světlo a moje srdce pocítilo otřes: uvěřil jsem.“

(Pokračování příště)

Přihlásit dítě do náboženství?

Tuto otázku si kladlo mnoho katolických rodičů v době, kdy přihlášku museli podepsat oba rodiče a zpráva o tom putovala zaměstnavateli, který si zval rodiče na pohovor a vysvětloval jim, podobně jako ředitel školy, jakým „nebezpečím“ tím vystavují sebe i budoucnost svého dítěte.

Ztratila tato otázka po listopadu 89 svou aktuálnost? Po dvanácti letech vývoje musíme říci, že nikoliv, ale z podstatně jiných důvodů. Ač to zní neuvěřitelně, i dnes může nastat případ, že přihláška do náboženství ohrožuje budoucnost dítěte, ovšem nikoliv proto, že bude mít uzavřen přístup na vysokou školu, ale protože může být ohrožena jeho víra. Jestliže před lety byli zváni k pohovoru rodiče, dnes by bylo žádoucí, aby si rodiče pozvali na pohovor toho učitele, který bude jejich dítě vyučovat náboženství, a dříve než mu své dítě svěří, se přesvědčili, co a v jakém duchu je bude vyučovat.

Hubertus Halbfas se v německy mluvící oblasti stal pojmem jako metodik výuky náboženství. Na první pohled budí jeho metoda dojem, jako by chtěla dětem co nejvíce zpřístupnit náboženskou pravdu v jejich bezprostřední vazbě na život a vztahy k druhým lidem i k přírodě. Jeho návrhy aktivizujících interaktivních metod mohou obohatit didaktický repertoár katechety a učinit z hodin náboženství přímo atraktivní záležitost. To bychom mohli jistě přivítat, kdyby se ovšem za tímto jeho metodickým přístupem neskrývala zcela nepřijatelná filosofie náboženství. O náboženství se zde pojednává zcela v souladu s materialisticko-positivistickým pojetím jako o soustavě mýtů a legend, které vznikly v průběhu vývoje v hlubinných procesech lidské psychiky jako nástroje, jimiž se člověk vyrovnává s problémy, které přesahují jeho zkušenosti a možnosti. Náboženskou pravdu, které hlásá křesťanství, se tu staví do jedné roviny se všemi možnými mýty či pohádkami nikoliv jako pravdy, které zjevil

lidstvu sám Bůh, nýbrž jako výplod lidského myšlení a tvoření. Dítě se tu neučí zaujmout vztah k osobnímu Bohu jako k absolutní bytosti, nýbrž spíše si zvyká utvářet si svou soustavu názorů a rituů podle svých představ a potřeb. Halbfasovo náboženství je ve svém důsledku nikoliv teocentrické (bohostředné), nýbrž egocentrické (sebestředné). Výuka náboženství podle Halbfasova pojetí se osvědčila jako úspěšná cesta k zpohanštění mladé generace v Německu. Na dětské duši se tu páše zločin zneužitím jeho důvěřivosti a bezbrannosti, neboť se do ní zasévá semeno skepse a subjektivismu, které jsou v úplném protikladu k postoji, jaký by měl být náboženskou výchovou a vzděláním v dítěti vytvořen.

Ačkoliv u našich západních sousedů je neblahé ovoce takové katechetické praxe již dostatečně známé, někteří naši teologové otevírají Halbfasovi dokořán brány a zdá se, že není nikoho, kdo by tyto iniciativy kriticky posoudil a učinil jim přítrž. Ve výzkumném programu PISA, který srovnával úroveň žáků vyspělých států, skončili němečtí žáci výrazně pod průměrem. Ludwig Gschwind hovoří o štěstí, že si studie ne všimla náboženských znalostí německých žáků. Teologické fakulty totiž konstatují, že žadatelé po třinácti letech vzdělávání nemají základní náboženské poznatky, které dříve zprostředkoval každému křesťanu katechis-

mus. Tyto žáky ovšem v poslední době vzdělávali absolventi těchto fakult v podobném duchu a vůbec si neuvědovali, jak sami sobě podřezávají větev. Podle Gschwindova názoru není daleko doba, kdy se s Vánoci bude v jejich představách pojit jen děda Mráz a s Velikonocemi zajíček. Letnice budou pro ně neznámým pojmem. V učebnicích pana Halbfase také nenajdete žádný jasně definovaný poznatek. Proč? Protože tyto poznatky si musí dítě vytvářet samo.

To je ovšem postup vysloveně antináboženský.

Nemáme na našich stránkách dostatek místa pro podrobný rozbor, ale upozorňujeme na tento závažný problém z toho důvodu, že pokládáme výuku náboženství v tomto duchu za závažné ohrožení dětí, podobně jako nevhodnou sexuální výchovu, protože v obou případech se zde uvádí do pohybu nevratný proces nebezpečné intoxikace dětské duše.

Pro ilustraci uvádíme tři doslovné citace ze studie jedné teologické fakulty, která je určena katechetům a budoucím katechetům a je připravena k tisku.

1. „Vědecké zkoumání biblických textů ukázalo ještě něco důležitého: že totiž byly příběhy o Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi původně předávány nezávisle na sobě. Příběhy o Abrahámovi si vyprávěly rody v oblasti kolem Hebronu a Beeršeby. Jákobovské pověsti pocházejí z oblasti kolem Šekemu. Jiné rody, které putovaly jižněji od Negevu, vyprávěly příběhy Izáka. Teprve později navázaly tyto rody kontakt, uzavřely mezi sebou nové svazky a začaly se pojímat jako „příbuzní“. Jako příbuzné začaly chápat také své pověsti, „zpříbuznily“ i své praotce. Uděla-

ly to tak, že spojily jejich příběhy do jediné linie: o Izákovi vyprávějí jako o synovi Abraháma a o Jákobovi jako o synovi Izáka.“

Poznámka k první ukázce: Jsou-li biblické postavy smyšlenky, pak je smyšlenkou i Bůh, který s nimi v těchto příbězích jedná.

2. „Dnes můžeme říci, že už celá staletí se šíří názor, že skutečnosti, které biblická mytologie zobrazuje symbolicky, jsou neudržitelné jako fakta o vzniku světa či o existenci Boha. Ruku v ruce s tím jde zákonitě krize víry mnoha lidí, která vyústila v krizi lidské identity. Přitom až do dneška můžeme sledovat různé pokusy křesťanských církví pomoci různým zamlžování a prohlašování za kacírství učinit nemožné a vrátit křesťany k první naivitě. Je to vlastně umíněná snaha nevnímat symbol v jeho symboličnosti a trvat na doslovném znění dogmat.“

Poznámka k druhé ukázce: Jak nám řeklo mnoho přátel z Německa, panu Halbfasovi vděčí obrovské množství mladých německých katolíků, kteří byli v hodinách náboženství vyučováni a vychováni podle jeho knihy „Religionsunterricht in der Grundschule – Lehrerhandbuch 1“ atd., že pro ně dnes už vlastně dogma neexistuje... Zmíněná studie vlastně vychází hlavně z Halbfase. Co bude u nás?

3. „V procesu dospívání – v procesu pohybu, který nás osvobozuje, můžeme ztratit svůj domov – vnitřní i skutečný. Staré domy neznamenají náhle skoro nic, nebo alespoň neznamenají už tak mnoho.“

Zpočátku se nás dotkne úzkost, když připadneme na myšlenku jako: „Bez domova ztrácím ochranu, jsem zranitelný. Velmi snadno dopadnu jako ten šnek, který opusť tuto ulitu...“

Ulita v mé dlani mi připomíná: Potřebuji domov – v sobě! – právě tehdy, když se chci otevřít pro nové břehy.

*Mnoho svědců se objevilo ve světě. Jsou to svědci a antikristi. ... Přijde-li k vám někdo a nepřinese toto (Kristovo) učení, nepřijímejte ho do domu a ani ho nepozdravujte. Kdo ho totiž pozdraví, má účast v jeho špatném jednání.
Tak nám ukládá apoštol Jan ve svém 2. listě (7,10-11).*

Potřebuji střed, ze kterého mohu vyjít a ke kterému se mohu vrátit.

Když otáčím ulitou zprava doleva a pozoruji linie na jejím povrchu, jak spirálovitě směřují dovnitř a zase ven, potom objevuji tento střed, který nutí k návratu, a je mi náhle jasné: moci se stáhnout do svého středu, do své ulity, to dává pokoj, spočinutí a sílu. To pomáhá usebrat se, nalézt sám sebe...

Kdo dospěl ke svému středu, objevuje v něm ale i svá selhání, svá zklamání, přervané sny, to, co nepřemohl... Chce se mu utéci.

Mnozí lidé skutečně nevydrží být sami se sebou, setrvat ve svém vlastním středu. Utíkají sami od sebe – do nejoblehčejších míst světa, čím vzdálenějších, tím milejších, aniž by našli štěstí, klid, aniž by našli svůj domov.

Vydržet sám se sebou – i se svými slabostmi – to dokáže pouze ten, kdo objevil svůj vlastní střed, kdo poznal, že tento střed je skryt ve větším středu, do něhož je ponořen.

Teprve potom se stane vlastní střed domovem, fundamentem síly, místem odpočinku u pramenů vod, z něhož mohou s novou odvahou vyjít.“

Poznámka ke třetí ukázce: Ukázka cvičení, které zavádí děti na půdu orientálních praktik a vlastně je psychologicky zve do oblastí synkretismů vlastních New Age.

-red-

Nejlevnější Medjugorje! 15.–21. 9. 2002. Cena s tímto inzerátem pouze 1695 Kč plus 25 EUR na ubytování. Tato cena se již nebude opakovat. Porovnejte s ostatními, opravdu nejlevnější! KCK MISIE, 751 03 Brodek u Přerova 46, tel.: 0641/74 11 50.

Ve středu 28. 8. v 18.30 hod. bude **v bazilice na Starém Brně mše svatá k uctění sv. Augustina**, biskupa, učitele církve a otce řeholníků augustiniánů, kterou bude celebrat Lukáš Evžen Martinec, augustiniánský opat.

Hlavní pouť k Panně Marii v Dubu nad Moravou se koná v neděli dne 1. září 2002 za účasti našeho otce arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. Mše sv. jsou v 6, 7, 9 hod. a hlavní v 10.30 hod. V sobotu v podvečer hlavní poutě jsou v 18.30 hod. večerní chvály a adorace. Na tuto pouť srdečně zvou farníci z Dubu nad Mor. se svým duchovním otcem.

Den svatého Bartoloměje v Milevsku, neděle 25. 8. 2002 8.00 hod. – pravidelná mše svatá v klášterní bazilice ● 10.00 hod. – kostel sv. Bartoloměje na náměstí – slavná mše svatá za celé Milevsko ● 15.00 hod. – Červená nad Vltavou – poutní mše svatá v románském kostelíku sv. Bartoloměje ● 18.00 hod. – kostel sv. Bartoloměje na náměstí – „Pocta sv. Bartoloměji“ – koncert duchovní hudby ● Upřímně zveme!

Sepekovské poutě 2002 – sobota 7. září – 18.00 hod. mše svatá s novokněžským požehnáním ● 19.00 hod. adorace za rodiny ● **Malá pouť – neděle 8. září** – 8.30 hod. mše svatá ● 10.30 hod. hlavní poutní mše svatá za účasti biskupa Mons. Jiřího Paďoura OFM Cap. ● 15.00 hod. – svátostné požehnání – ztišení s duchovní hudbou Miroslava Pšeničky ● **sobota 14. září** – 18.00 hod. mše svatá s novokněžským požehnáním ● 19.00 hod. adorace za obnovu víry v našem kraji ● **Velká pouť – neděle 15. září** – 8.30 hod. mše svatá ● 10.30 hod. slavnostní mše svatá strahovských novokněží ● 15.00 hod. – svátostné požehnání - sepekovské mariánské zpěvy.

Liturgická čtení

Neděle 25. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 22,19–23
Ž 138(137),1–2a.2bc+3.6+8bc
Odp.: 8bc (Hospodine, tvá dobrota trvá navěky, dílo svých rukou neopouštěj!)
2. čt.: Řim 11,33–36
Ev.: Mt 16,13–20

Pondělí 26. 8. – ferie

1. čt.: 2 Sol 1,1–5.11b–12
Ž 96(95),1–2a.2b–3.4–5
Odp.: srv. 3 (Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.)
Ev.: Mt 23,13–22

Úterý 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 2 Sol 2,1–3a.14–17
Ž 96(95),10.11–12.13
Odp.: 13ab (Hospodin přichází řídit zemi.)
Ev.: Mt 23,23–26

Středa 28. 8. – památka sv. Augustina

1. čt.: 2 Sol 3,6–10.16–18
Ž 128(127),1–2.4–5
Odp.: 1a (Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.)
Ev.: Mt 23,27–32

Čtvrtek 29. 8. – památka Umučení sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,17–19
Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17
Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.)
Ev.: Mk 6,17–29

Pátek 30. 8. – ferie

1. čt.: 1 Kor 1,17–25
Ž 33(32),1–2.4–5.10–11
Odp.: 5b (Země je plná Hospodinovy milosti.)
Ev.: Mt 25,1–13

Sobota 31. 8. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 1,26–31
Ž 33(32),12–13.18–19.20–21
Odp.: 12b (Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.)
Ev.: Mt 25,14–30

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 8.	PO 26. 8.	ÚT 27. 8.	ST 28. 8.	ČT 29. 8.	PÁ 30. 8.	SO 31. 8.
Antifona	812	826	1768	1734	1487	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	1769	1734	1487	889	1666
Antifony	813	828	843	858	1487	890	906
Žalmy	813	828	843	858	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1770	1735	1488	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	712	831	1485	1486	1488	894	1669
Prosby	817	831	1771	1724	1488	894	1655
Záv. modlitba	712	832	1485	1486	1489	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	1774	1736	1489	900
Antifony	808	822	838	853	868	1489	900
Žalmy	808	823	838	853	868	1715	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1777	1737	1490	903
Ant. ke kant. P. M.	711	712	840	1485	1486	1490	904
Prosby	811	826	841	1778	1731	1490	904
Záv. modlitba	712	712	841	1485	1486	1489	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

NOVINKA

P. Jan Balík:

CESTA K DOMOVU

Svědectví o diecézních centrech mládeže Křižovatka, Nazaret, Vesmír, Ktiš, Archa, Přístav...

Mladí do center přicházejí vyprahlí, utmácení, mnohdy smutní, protože postrádají lásku. Zde se každý den otevírá Boží slovo, aby sám Ježíš učil svému stylu života. A kde je On, tam Duch Svatý dýchá radost, lásku, pokoj, naději, duchovní poznání... A plody jsou konverze, odvrácení od hříčů, smíření, znovunabytá odvaha, posila v dobrém, nalezená povolání... Život kněží a chlapců a děvčat, život v týmu je i přes velké nároky krásný, všestranně obohacující, dává nenahraditelné zkušenosti. Kniha obsahuje též fotodokumentaci a adresy center života mládeže.

V nakl. Paulínky vydala ČBK - Sekce pro mládež, v. z., 120x186 mm, 130 str., černobílá a barevná fotografická příloha, 150 Kč

Angie Roseová, Lynn Weissová: ROZVÍJÍME SEBEDŮVĚRU DĚTÍ

Sebejistota, pozitivní přístup, samostatnost, zvládnutí situací - to jsou výchovné cíle, k nimž směřují hry a cvičení pro děti do 6 let, respektující dětskou fantazii a citovost.

Portál - edice NÁPADY - HRY - TVOŘIVOST,
brož., 161x230 mm, 164 str., 135 Kč

Nanon Gardinová, ilustr. Elena Golovinová: KRÁTKÉ HRY PRO DLOUHÉ CHVÍLE

Zábavné činnosti pro děti ve věku od 2 do 5, 7 a 10 let, když jsou nemocné, v čekárně u lékaře, v autě, a to pro jedno i více dětí, hry se slovy, tříbíčí jemnou motoriku, pohybové, výtvarné, kutilské,

utvrzující a rozvíjející školní poznatky a logiku, hry soutěživé, tvořivé i žertovné... Celkem 143 her nenáročných na vybavení, tematicky i abecedně utříděných.

Portál - edice NÁPADY - HRY - TVOŘIVOST,
brož., A5, 160 str., 109 Kč

Doc. PhDr. Pavel Řičan:

AGRESIVITA A ŠIKANA MEZI DĚTMI

Jak dát dětem ve škole pocit bezpečí

Autor těží z výzkumu Psychol. ústavu AV ČR, z práce občanského sdružení Bílý kruh bezpečí, ze znalostí prolematiky šikany v cizině.

V prvních třech kapitolách získá čtenář informace o problému šikany, vysvětlení jejího vzniku, objasnění role jednotlivých aktérů šikany - oběti, agresorů, skupiny, pedagogů, rodičů. Lidé z terénu s největším zájmem budou čerpat z kapitol o diagnóze, zvládnutí a prevenci tohoto nebezpečného společenského jevu.

Portál - edice PEDAGOGICKÁ PRAXE,
brož., 161x230 mm, 1. vyd., 96 str., 73 Kč

Edith Schaefferová: CO JE RODINA?

Nakladatelství Návrat domů tímto překladem E. Hoznauerové zprostředkovalo českému čtenáři neotřelý duchovní, intelektuální a citový přístup k základním problémům, s nimiž se potýká současná rodina. Autorka vychází z bohatých zkušeností ze života v křesťanském společenství v L Abri ve Švýcarsku. Názvy jednotlivých kapitol prozrazují prozíravé vyhmátnutí základních funkcí rodiny. Např. Proměnlivý mobil života, Ekologicky vyvážené prostředí, Kolébka tvořivosti, Útočiště v dobách zlých, Ekonomická jednotka, Muzeum vzpomínek a další.

Návrat domů, brož., zúž. A5, 180 str., 86 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Maticce cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci. Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějská s. r. o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: sveflo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/sveflo; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRF Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopouští církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasť aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.